

सुरतकथामृतं अथवा आर्यशतकम्

Suratakathamritam Athava Aryashatakam

sanskritdocuments.org

March 16, 2019

Suratakathamritam Athava Aryashatakam

सुरतकथामृतं अथवा आर्यशतकम्

Sanskrit Document Information

Text title : suratakathAmRRitam

File name : suratakathAmRRitam.itx

Category : vishhnu, krishna, vishvanAthachakravartin, stavAmRRitalaharI, shataka

Location : doc_vishhnu

Author : Vishwanatha Chakravarti

Transliterated by : Jan Brzezinski (Jagadananda Das) jankbrz at yahoo.com and Neal

Delmonico (Nitai Das) ndelmonico at sbcglobal.net

Proofread by : Jan Brzezinski, Neal Delmonico

Acknowledge-Permission: <http://granthamandira.net> Gaudiya Grantha Mandira

Latest update : March 16, 2019

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

March 16, 2019

sanskritdocuments.org

Suratakathamritam Athava Aryashatakam

सुरतकथामृतं अथवा आर्यशतकम्

मूलग्रन्थस्य केन्द्रीयश्लोकः-

कदाहं सेविष्ये प्रततिथमरीयामरमरु-

द्विनोदैन कीडा कुसुमशयने न्यस्तवपुषौ ।

दरोन्मीलनेत्रौ श्रमजलकण्डिलधदलकौ

ब्रुवाण्णावन्धोन्धं व्रजनवयुवानाविड युवाम् ॥

उत्कलिकावल्लरी पर

श्रीकृष्ण उवाच-

चित्रमिदं नहि यदहो वितरस्यधरसुधां निकामं मे ।

अति कृपणोऽपि कदाचिद्भदान्यतमतां जनः प्रिये धत्ते ॥ १ ॥

लयमपि न याति दाने प्रत्युत ऋद्धिं रसाधिकां लभते ।

अधरसुधोत्तमविधां विबुधवरायाद्य मे दृष्टि ॥ २ ॥

स्वान्ते भिन्नति भवतीं स्वान्ते वासिन्यतिस्निग्धे ।

मधि किमपूर्वा नादास्त्वभिमां य यस्माद्द्विदृष्यो तत्र ॥ ३ ॥

श्रीराधाह-

कुलरमणीततिलज्जनिर्मूलनतन्त्रकौशलोद्गारैः ।

प्रथयसि किमु निजगर्वं ज्ञातं पाण्डित्यमस्ति ते तत्र ॥ ४ ॥

द्वैवाद्भिपक्षतामपि मयि यान्त्या भत ममैव सद्यय्या ।

न्यस्ताहं तव हस्ते कथमत्र गर्वो भवेन् न ते ॥ ५ ॥

अयमपि परमो धर्मः श्लाघा मलती तवेयमेवेष्टा ।

यौवनकृलमपि येदं कुलाभलापीडनं यदहो ॥ ६ ॥

श्रीकृष्ण आह-

स्मरनरपतिवराज्ये धर्मः शर्मप्रदोऽयमादिष्टः ।

वत्स्थायनमुनिनिर्मितपद्मत्युक्तानुसारेण हि ॥ ७ ॥

अपि य-

अत्र प्रमाणमिष्टं येन्मदुक्तेऽपि न मन्यते किञ्चित् ।
भरतमुनेः किल शास्त्रं शास्त्रान्तरमत्र को गणयेत् ॥ ८ ॥

विद्युति विद्युतिदायी श्लाघां मनुते पयोधरः स्वीयाम् ।
विद्युदपि स्वां सुषमां पयोधरे श्लाघयत्यधिकाम् ॥ ९ ॥

श्रीराधाऽ-

गोवर्धनगिरिकन्दरवासी हरिरसीति श्रुतं कतिधा ।
कुलबालाहरिणीततिरथापि गच्छत्यतो न ते दोषः ॥ १० ॥

किं कुर्मः स्वायरितो धर्मस्त्यक्तुं कथं पुनः शक्यः ।
दिनकरपूजनविधिरिड कुसुमावयये प्रवर्त्यते ॥ ११ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

वृन्दारण्यपुरन्दरमपि मां न गिरापि कर्त्तुं चिन्मनुषे ।
सूर्याराधनगर्वस्तदयं राधे न ते भवेत्पर्वः ॥ १२ ॥

गोवर्धनगिरिधारणकारणमोजो न तेऽधिकं मनुते ।
तव सवयस्ततिरपि स तवैककुयशैलगर्वेण ॥ १३ ॥

श्रीराधाऽ-

न किल कुयौ मम शैलौ पश्याम्भुजकोरकौ नवोत्पन्नौ ।
न तयोर्दलनं भरकतशिलानिभेनोरसाऽद्य ते योग्यम् ॥ १४ ॥

कौस्तुभमणिरतितरलः सरलमतिः पुनरलं कुल प्रमदा ।
तदलमनेन धिनोतु त्वां निजसदृशं भृशं हृदिस्थस्ते ॥ १५ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

सत्यमयं भयतरलः कण्ठतटान्तं मम प्रिये श्रयते ।
द्यते तव कुयद्भयमधिकं सम्मर्दयत्यडो सद्यः ॥ १६ ॥

श्रीराधाऽ-

तव भरनभरविदारणसलनं कुययोरियं वरा शक्तिः ।
किमत्र सम्भवति स्फुटमनयोः स्वबलप्रकाशनाटोपः ॥ १७ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

मम भरनभरमलाङ्कुशाताऽपि शतगुणं बलं लब्ध्वा ।
कोलादिव कुय कुम्भौ ममार्यतो भृशं प्रिये पश्य ॥ १८ ॥

श्रीराधाऽ-

कुचपद्मकुटमलयुगं मर्दयति त्वां निजातिदौरात्म्यात् ।
पृन्दावनवरसिन्धुर ननु द्यसे त्वं निसर्गाकारुण्यात् ॥ १८ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

तन्वाते मुदमुञ्चैस्तावककुचकोरकौ यद्विमौ ।
नभयन्द्रोदयमधि किं स्वयोग्यमतुलं न शोभते प्रिये ॥ २० ॥

श्रीराधाऽ-

नभरानामतिभरतारताय ते तावकेन डिल विधिना ।
प्रजवनिनानामरुच्य रुषेव निरमायि किं नूनम् ॥ २१ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

कुसुमादपि मृदुलाङ्ग्याः कुचयोरेवास्ति उन्त काठिन्यम् ।
धति तन् निष्काशयितुं क्षुण्णान्ति नभरावली यतुरा ॥ २२ ॥

श्रीराधाऽ-

उन्त कृतं भत किमिदं सुरतरसोन्मदकुलस्त्रियाः कदनम् ।
डारास्त्रुटिताः काञ्ची गलिता स्मलिता तथैव मे वेणी ॥ २३ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

डारा बलादुरुभाराः कृशमपि मध्यं य नज्यते काञ्ची ।
चिकुरकदर्थनभूता वेणी तद्विमा रक्षितुं न योग्याः ॥ २४ ॥

श्रीराधाऽ-

उधो येन गिरीन्द्रस्तमपि न वडतो ममोरसो भारः ।
डारैर्भूषणामूतैरभूद्विधं स्नेहमुद्रा किम् ॥ २५ ॥
कुचगिरिवहनपटुत्वं कृशमपि मध्यं यतो बलाद्धृते ।
मण्डिमयकाञ्चीबन्धादेव तमृते दृढताऽस्य केन स्यात् ॥ २६ ॥

उत्कर्षणवाकर्षणपर्यायोदितपरस्परसक्त्या ।
प्रीतिरियं डिल वेणीचिकुराणां न य कदर्थनं वाच्यम् ॥ २७ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

सत्यमडं गिरिधारी कश्नलिनाभ्यां गिरिद्वयं धास्ये ।
मध्यस्यात्र पटुत्वैरलं बलं डिल ममैवास्ताम् ॥ २८ ॥

चिदुराणामपि वेण्याः परस्परसञ्जितः सूचिता ।
 प्रीत्या किं कृलमिड यदि परिचरणां ते न कुर्वन्ति ॥ २९ ॥
 वेणीबन्धविमुक्तश्चिदुर कलापोऽत्र वेलितो मरुता ।
 यामरतामुपयातः स्वित्नाङ्गीं वीजयत्यडो भवतीम् ॥ ३० ॥

श्रीराधा-
 आविस्कृत पुरु शिव्यं सभ्या मे बहु विलम्बतो रचितम् ।
 चित्रकमलिकतटे तत्क्षणेन विध्वंसितं भवता ॥ ३१ ॥

श्रीकृष्ण आ-
 स्मितमुष्णि रुथार्धविधुना सुयारुभालेन मे मिलन्त्येषा ।
 त्वदलिकविधुरेष्वाऽस्मै प्रेम्नाऽर्पयति स्म सर्वस्वम् ॥ ३२ ॥

श्रीराधा-
 गाऽतटे मम मकरी श्यामा सरलातिचित्रिताप्यबलाम् ।
 मकरद्वयताटङ्गुश्चपलो धृष्टः कर्णयत्येनाम् ॥ ३३ ॥

श्रीकृष्ण आ-
 रमणि मम श्रुतियुगलं त्वदुदितसौधद्रवैः प्लुतं तदपि ।
 द्विगुणिततृष्णं जातं लोलुपतायाः स्वरूपमेवैतत् ॥ ३४ ॥

श्रीराधा-
 लोलुपयूडामणिरसि तवाङ्गवृन्दं य लोलुपं यद्यम् ।
 मन्त्रयनाक्तमसीमध्यधरो रागी स्व माऽनं कुरुते ॥ ३५ ॥

श्रीकृष्ण आ-
 बन्धूकान्तरवर्तिनमलिनमिवायं मसीद्रवं धृत्वा ।
 अक्षरोरेव मुदं ते तनुते तद्विमं किमाक्षिपसि ॥ ३६ ॥

श्रीराधा-
 वन्दे तव परिहसितं कं देवं परिचरस्यडो निमिऋतम् ।
 यत्प्रसादादधीता सौरतविधातिथातुरीधारा ॥ ३७ ॥

श्रीकृष्ण आ-
 तव जघनोत्तमसदनं सरसं देवं समुपयराभ्यतुलम् ।
 निभृतनिकुञ्जगृहस्थः प्रति दिनमुचिताधिकार्येवाडम् ॥ ३८ ॥

श्रीराधा-

सत्यमतः स्वाङ्ग्यं लब्ध्वा दृमः कुलाबलानलिनीः ।
मलिनीः कुरुषे का तव नयने पतिता स्वकं पतिं भजताम् ॥ ३९ ॥

श्रीकृष्ण आळ-
सपि तव निरावृत्तान्यतिरुचिरान्यङ्गान्यतीव सङ्कुचन्ति ।
सम्प्रति मन्त्रयनान्तर्विशन्ति मन्दाक्षमग्नानि ॥ ४० ॥

श्रीराधाळ-
धृष्टतमे तव नयने यन्मित्रं कौस्तुभो द्युतिं तनुते ।
तद्विड मद्ङ्गान्यधुना शरणां यान्तु त्वद्ङ्गानाम् ॥ ४१ ॥

श्रीकृष्ण आळ-
छित्वा सतृषदृशौ मम वैरादिव कौस्तुभं पराभूय ।
विशति तव स्तनयुगलं मद्दृद्यान्तः स्वविक्रमं भिन्नत् ॥ ४२ ॥

श्रीराधाळ-
कठिनतमं तव लुट्यं कुचयुगमपि मे प्रतीयते कठिनम् ।
तद्दुश्चितमनयोर्मिलनं योग्यं योग्येन युज्यते यस्मात् ॥ ४३ ॥

श्रीकृष्ण आळ-
मदुरः पक्षगता त्वं मम यद्यक्षोर्विपक्षतां कुरुषे ।
तदपि तयोस्त्वद्दहनं प्रकामसुभगं मुदं तनुते ॥ ४४ ॥

श्रीराधाळ-
स्वच्छन्दं यद्वि रमसे रमस्व तत्राबलास्मि किं कुर्याम् ।
क्षिपसि दृशं यदलज्जं मद्यपघने तद्व्यथं सडे कुलजा ॥ ४५ ॥

श्रीकृष्ण आळ-
यद्वि मम दृष्टियकोर्या विधुमुभि नैवोपलभ्यसे दैवात् ।
लुट्यगृडे भेलस्यपि तथापि डा ज्वलयसि प्रसभम् ॥ ४६ ॥

श्रीराधाळ-
तव भुजयुगदृढबन्धं वामापीडेऽन्यथा भवन्नयने ।
निस्त्रपशिरोमणो मां त्रपाभ्भुयौ पातयिष्यतः प्रकटम् ॥ ४७ ॥

श्रीकृष्ण आळ-
त्वन्नयने य मद्यक्षोरन्तेवासित्वमिच्छतः किन्तु ।
गर्वादिव न य पठतः प्रकटं प्रौढिः किञ्चितो अलो यद्वियम् ॥ ४८ ॥

श्रीराधाऽ-

येतः स्फुटति स्वयं य तथापि नयने न तादृशे भवतः ।
साध्वीनामियमुचिता येव निसर्गत्रपाकुलता ॥ ४९ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

सम्प्रति सत्यं ब्रूषे त्रपावतीनां शिरोमण्णिस्त्वमसि ।
वत्स्यायनतन्त्रोक्तः साध्वीनामयमेव धर्मः ॥ ५० ॥

श्रीराधाऽ-

यद्यप्यरुन्धती सा साध्वीगणगण्यगौरवा जगति ।
धर्ममिमं पाठयितुं तामपि शक्नोति ते नयनम् ॥ ५१ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

राढे द्विगुणितशोभं मदास्यपङ्केरुडं ध्रुवं पिबतु ।
सम्प्रत्यपि निजलोचनमधुकुर्युगं किं न सर्वथा दिशसि ॥ ५२ ॥

श्रीराधाऽ-

लावण्याद्भुतवन्द्यामयं त्वदङ्गं न शीलयत्यधिकम् ।
लोचनशङ्कर्युगं मम दृगन्तजालं यदा नु तत्क्षिपसि ॥ ५३ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

नूपुरमङ्गलवाद्यज्ञापितमनसिजन्तुत्सवामोदः ।
त्वरितमुपयाति अलिवन्दी कीर्तिं य तव प्रथयन्विराजते ॥ ५४ ॥

श्रीराधाऽ-

दयित नृपोऽस्यनुभूतः सत्यं मनसिजपरःशतानां त्वम् ।
दिशि दिशि सतीषु विक्रमविजयं शंसति तवैवायम् ॥ ५५ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

सुरतमडामभलेरी त्रिजगति गर्जस्तवैष नूपुरः ।
तर्जति गर्ववतीस्ताः प्रकामममराङ्गना अपि प्रसभम् ॥ ५६ ॥

श्रीराधाऽ-

रमणमडोदितमदभरमत्ताडं किं ब्रवीमि ते यरितम् ।
स्तौषि मुहुर्नूपुरमपि नूपुरमात्रावशिष्टभूषायाः ॥ ५७ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

किं कथ्यसे स्वयं जत रमणमडे त्वं समुद्धृता सत्यम् ।

मदभरमत्त यन् निजपरिहितवासोऽपि कुरुषे स्मरसात् ॥ ५८ ॥

श्रीराधाऽ-

स किल तवेष्टा देवता मदनः श्रद्धावतीरतो युवतीः ।
उपदिष्ट्यैतन्मन्त्रं शिष्याः कुरुषे वितीर्णसर्वस्वाः ॥ ५९ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

त्वयि पुनरसौ रसज्ञः स्मरोऽपि रोषितमुदा वसति ।
यदिदं कुयडाटक सम्पुटयुगमस्य सर्वस्वम् ॥ ६० ॥

श्रीराधाऽ-

अेवं येत्तथमनयोः कञ्चुकमथ मौक्तिकं लसद्भारम् ।
मृगमदयर्थ्यां दलयसि कलयसि य कठिनकराघातम् ॥ ६१ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

स्वधनव्यवहृतिसमये डाटकमयसम्पुतस्य यदृष्टः ।
मङ्गलभूषणवसनोद्धाटो मुभदार्ह्यतः नभाघातः ॥ ६२ ॥

श्रीराधाऽ-

तद्व्यवहृतां पुनरथ कृत्वा द्विगुणितसुसम्भारम् ।
आवृत्त्यातिरहःस्थं कुरुते सम्पुटमिदं य भो दृष्टम् ॥ ६३ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

स्मरमणिंसम्पुटकुययुगमधुनाप्युत्तानमस्ति तलान्ते ।
दृष्टयगृहं मम पूरय कृत्वाऽधो मुभमिदं मडारत्नैः ॥ ६४ ॥

श्रीराधाऽ-

विधिना विमृश्य निहितं यासामभवेति नाम युक्तार्थम् ।
तासां कुयसम्पुटयोरधो मुष्ठी कृतिविधौ क्व वा शक्तिः ॥ ६५ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

कति न करग्रहविधिना कुयसम्पुटकान्तराहृत राधे ।
मोदमणीनां ततयस्तदपि न मे पूर्यते दृष्टयम् ॥ ६६ ॥

श्रीराधाऽ-

प्रज्वनिताः शतकोटयस्तवैव ताः पण्डिताश्च रतितन्त्रे ।
दृष्टयं तदपि रतौ भत रङ्गतमत्वं न ते त्यजति ॥ ६७ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

स्मरशिषितमे मम हृदि सुकुमार्यस्ताः विशन्तु किं मुग्धाः ।
त्वमत्तिसमर्था प्रसभं प्रविश्य राजसि सदैवैका ॥ ६८ ॥

श्रीराधाऽ-

तद्ये स्वरङ्गदाने स्वरङ्गनास्ताः समानय क्षिप्रम् ।
तत्तन्नाम गृहीत्वा मुरलीगाने तवात्र को यत्रः ॥ ६९ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

नन्दनवनकुसुमाञ्चितशिरोऽपि धर्तुं निजात्ययोग्यतया ।
तव पदनभतलसविधे लज्जं ते सुस्वराङ्गना अपि ताः ॥ ७० ॥

श्रीराधाऽ-

नाभीविवस्वराभ्ने समुद्रतेयं न कान्तरोमाली ।
किन्तु प्रकुपितभुजगी तद्दुन्धुपुं किमु चिकीर्षसि स्वकरम् ॥ ७१ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

तव रोमालीभुजगीं ज्वलयितुं मत्स्वरश्चलत्यभितः ।
भवदभिलाङ्गगतान्यपि रोमान्युद्यान्ति किं रोद्धुम् ॥ ७२ ॥

श्रीराधाऽ-

मदभिलगात्रभटा अपि यतः पराभवमवाप्य मुष्यन्ति ।
स्मररसामते त्वयि किं भत रोम्नां युज्यते युद्धम् ॥ ७३ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

वयमतिकृशाश्च तदपि प्रभवामोद्गमविधाविति प्रकटम् ।
भवतीमुद्गमयथ्या रोमभटाः स्मरयन्त्यहो यतुराः ॥ ७४ ॥

श्रीराधाऽ-

रतिरसपरवश ! सद्यते तेऽतथ्यं किं मे तनोरन्वयः ।
रमयस्व अतिवामामपि तां न य द्यसे कान्त्या वेद्यसे ॥ ७५ ॥

श्रीकृष्ण आऽ-

स्मरशरराधे राधे समरे समरेभयाञ्चिते द्वितये ।
छन्द भवदङ्गमदङ्गे प्रतिभटमधुना धुनानेस्ताम् ॥ ७६ ॥

श्रीराधाऽ-

प्रस्वेदाभ्यु वमन्ती धनरससिक्तेव गात्रवल्ली मे ।
दलितो ललिताकल्पस्तल्पश्च ऋषितो नो वा कतिधा ॥ ७७ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

मदनघनाघन शेष स्वेदमिषाद्धर्षतीळ तनुवल्लीम् ।
घनरसभरैः प्रतिपदमुदितलसत्कोरकां कान्ते ॥ ७८ ॥

श्रीराधाळ-

प्रिय तव तरुणिमजलघेरवघेर-वेषां कथं कुरुताम् ।
मडिलामतिमकरी तद्विरभ्यतां रभ्यतां रतं यातु ॥ ७९ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

अतिनिःश्रसितसमीरणवेगाद्द्विगुणीभवन्मडावीथिम् ।
केलिसुधासरितं नौ मानसकरिणौ मुहुर्मुहुर्भजताम् ॥ ८० ॥

श्रीराधाळ-

भेलति मनःकरी ते सत्यं प्रकटं स लक्ष्यते किन्तु ।
तत्रैक्यं मम मनसो भूषे कोऽत्राभिप्रायस्ते ॥ ८१ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

श्रीमन्मदनसुरोत्तमसेवा सस्मिद्धये तु नौ मनसी ।
शैक्यमवाप्य त्वरया तत्र य सायुज्यमीडेते ॥ ८२ ॥

श्रीराधाळ-

स्वस्मिन्नेव तनोर्भम मनसश्चाप्येकदैव सायुज्यम् ।
प्रसभं कुरुषे देव त्वमेव साक्षान्मडामदनः ॥ ८३ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

सर्वस्वात्मसमर्पणकारिण्यै ते मुदा मारः ।
स्वीयां मौक्तिमालामलिडे स्वेदकणव्याजदत्ते ॥ ८४ ॥

श्रीराधाळ-

त्वदलकनिकरस्तामपि नीत्वा स्तित्म्यति उडाद्यं थपलः ।
मदनप्रसादं धृत्यतिभाग्यं संश्लाघते स्वीयम् ॥ ८५ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

ताम्बूलामृतसलवलाभेनैवात्र गर्विते भवन्नयने ।
अन्तर्भडिरपि तद्रसमुदिते गाण्डे कथं नु मे उसतः ॥ ८६ ॥

श्रीराधाळ-

यत्सूययसि रसप्रिय तद्विदं स्वेनैव पाठितं तन्त्रम् ।

स्वयमेव व्यायष्टे स भवानिति डिल नमस्तुभ्यम् ॥ ८७ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

मन्मुष्पङ्केरुडमपि चित्रमिदं यद्विकाशयस्यधिकम् ।
गुणवत्यतिसुरभितेन स्ववदनसुधाकरसुधाद्रवेण छि ॥ ८८ ॥

श्रीराधाळ-

नीलनिघेर्भत पोतो भिन्दुव्याजेन रक्षितश्चिबुडे ।
तमपि य भवदधरोऽयं हृतवानिति कति मृषाम्यनयम् ॥ ८९ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

अनुरागिणामपि सागसमधरं मे दण्डयस्यतः कोपात् ।
रटनास्त्रेण तदध्यभिमनुते लब्धप्रसादमेवायम् ॥ ९० ॥

श्रीराधाळ-

अधि रदनरघुनन्दनं मे स्वरदनकीर्तिं न किं विचारयसि ।
युवतीसभासु चित्रं त्रपाकुलतमतेयं नु मयि सृष्टा ॥ ९१ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

विषमाशुगरारङ्गे स्वाङ्गेनातुल पराङ्कमा क्मसे ।
दर्शय भुज्ज्वलमयि भो मयि ते दयिते गुणावली हलतु ॥ ९२ ॥

श्रीराधाळ-

तन्वीमपि तनुमेतां भुडुरतिदार्ढ्येन वेष्टयते ।
त्वद्भुज्ज्वलजङ्गपाशः श्वासो मे डेवलं वलते ॥ ९३ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

सम्प्रति साक्षात्कारो मदनस्य स्याद्वितीव जानीमः ।
यन् नश्चेतस्वरते निरुपममत्रैकभावाय ॥ ९४ ॥

श्रीराधाळ-

ताण्डवपण्डित नितरामलमध्यापनश्रमेण ते ।
मदपघनाः स्वयमेते चारणयथ्यासु यान्ति नैपुण्यम् ॥ ९५ ॥

श्रीकृष्ण आळ-

मदनमडाघनघूर्णार्घ्नातान्यङ्गानि नौ प्रिये युगपत् ।
श्वासोदितजययतुरिभरमन्योन्यं दिशन्ति सोन्मादम् ॥ ९६ ॥

(श्री ग्रन्थकर्ताळ-)

लोचनमीनयतुष्टयमधुना निष्पन्तामुरीकुरुते ।
रसभरविस्मयमत्ते नैसर्गिकयेष्टितस्मृतिः किं स्यात् ॥ ९७ ॥
यन्दनलदसुधांशुद्रवमयजलयन्त्रवेशममध्यस्थे ।
स्थलजलरुडदलकल्पिततल्पेऽसुमां रतश्रान्तौ ॥ ९८ ॥
कमवलितैर्निःश्रसितैः सुरभयतोः स्वामिनोरथान्योन्यम् ।
निद्रावृद्धिमवेत्य प्रमोदसिन्ध्यावयं जनः प्लवताम् ॥ ९९ ॥
सुरतकथामृतमार्यशतकं नतकन्धरो जनो जुषताम् ।
रतसुभधामगवाक्षश्रितनयनः स्वामिनोरुखो कृपया ॥ १०० ॥
प्रविशतु शनैः शनैरथ मूकितनूपुरं जनस्तत्र ।
गात्रे निभाष्य यूनोः स्ववलयरञ्जं पिधाय बभ्रातु ॥ १०१ ॥
कम्पनयुक्तितैरलिभिस्त्यक्तुमशक्येन तालवृन्तेन ।
वीजयतु श्रमसलिलं प्रत्यङ्गं शोषितं निरुपयतु ॥ १०२ ॥
राधाकुण्डतटवासमहासम्पदं मधः सोऽयम् ।
किमु वाञ्छितमतिदुर्लभवस्तुनि तमृते ममास्तु सम्भाव्यम् ॥ १०३ ॥
अष्टमङ्क अधिकरुदस्यव्यञ्जकं मग्नन् निबध्यतेऽत्र शतके ।
तादृशभावविभावितदृष्टयेनैवास्तु तत्सेव्यम् ॥ १०४ ॥
भवियदृतुक्षमागणिते शाके वृषसंस्थिते द्विवाधीशे ।
सुरतकथामृतमुदगदुदयतां य भक्तदृष्टभसि ॥ १०५ ॥
एति मडामडोपाध्यायश्रीविश्वनाथयङ्कवर्तविरचितं
सुरतकथामृतं समाप्तम् ॥

Suratakathamritam Athava Aryashatakam
pdf was typeset on March 16, 2019

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

